

Sygn. akt III AUa 767/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSO del. Lucyna Ramlo
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt VIII U 1029/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 767/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., powołując się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił ustalenia J. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wskazując, że na dzień 01 stycznia 1999 r. nie wykazał on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat, 6 miesięcy i 15 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. B. zarzucając naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ustawy emerytalnej w zw. z § 2, 3 i 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, zgłaszając liczne wnioski dowodowe oraz domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i ustalenie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, że organ rentowy dokonując oceny zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym materiału dowodowego oparł się na niekorzystnym dla ubezpieczonego świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach ze Stoczni (...) S.A. w G. z dnia 30 kwietnia 2012 r., w którym pominięto okresy wykonywania pracy: od dnia 11 stycznia 1975 r. do dnia 08 maja 1975 r., od dnia 01 czerwca 1985 r. do dnia 31 sierpnia 1986 r. i od lutego 1989 r. do kwietnia 1990 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie VIII U 1029/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 17 maja 2012 r. i ustalił J. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 31 maja 2012 r.,

II. zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

J. B., urodzony dnia (...), w dniu 07 maja 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. 26 lat, 2 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 14 lat, 6 miesięcy i 15 dni pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 17 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nieudowodnienia 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

J. B. zatrudniony był w był w Stoczni im. (...) w G. w następujących okresach czasu: od dnia 11 stycznia 1975 r. do dnia 12 stycznia 1986 r. na stanowisku spawacza elektrycznego ręcznego, od dnia 13 stycznia 1986 r. do dnia 30 czerwca 1986 r. na stanowisku ślusarza remontowego, od dnia 01 lipca 1986 r. do dnia 11 lutego 1989 roku na stanowisku spawacza elektrycznego ręcznego oraz od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. pracował na stanowisku ślusarza narzędziowego.

Praca ubezpieczonego w okresie od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. polegała na wykonywaniu pracy ślusarza okrętowego. Pracę tę ubezpieczony świadczył na Wydziale TG, była to praca na suchym doku, a także przy nadbrzeżu na statkach. W wydziale TG była odrębna komórka, składająca się ze ślusarzy narzędziowych, którzy zajmowali się naprawą narzędzi, wnioskodawca nigdy tam jednak nie pracował. Jako ślusarz okrętowy wykonywał zespoły na nadbudówki, które trzeba było przygotować, a następnie zamontować i zespawać na statku. Pracował w oparach od spawania i w zadymieniu, często na wysokościach do 20 metrów. Za pracę w warunkach szkodliwych otrzymywał mleko.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd ten również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadka P. K., który jako osoba obca, nie zainteresowana wynikiem postępowania w ocenie Sądu I instancji zasługuje na walor wiarygodności, tym bardziej, że jego zeznania

korespondują z pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym, jak również z wyjaśnieniami informacyjnymi ubezpieczonego, które także zdaniem tego Sądu zasługiwały na wiarę.

Sąd Okręgowy uznał, że w świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie J. B. zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez ten Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa emerytalna, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją 90 wymienione są prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach.

Również w przepisach wykonawczych – zarządzeniu nr 24 Ministra Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej (Dz. Urz. Urzędu Gospodarki Morskiej nr 3 z dnia 22 listopada 1983 r., poz. 26) wydanym na podstawie rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, w wykazie A, w dziale III, pod poz. 90 prace wykonywane

bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach” w pkt 66, 68 i 73 wymienione są stanowiska: ślusarz, ślusarz okrętowy i traser okrętowy.

Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwały S.N.: z dnia 10 marca 1984 r. w sprawie III UZP 6/84 i z dnia 21 września 1984 r. w sprawie III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Sąd Okręgowy zważył, że bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu (...) ukończył 60 rok życia, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostawał w stosunku pracy. Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy w Stoczni im. (...) w G. od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r.

W ocenie organu rentowego nie ma ku temu podstaw, ponieważ brak było dokumentacji na potwierdzenie charakteru pracy ubezpieczonego spornym okresie. Nadto ubezpieczony wskazywał, iż świadectwo do ZUS z dnia 28 lutego 1990 r. wskazuje okresy: od dnia 11 stycznia 1975 r. do dnia 12 stycznia 1986 r. i od dnia 01 lipca 1986 r. do dnia 12 lutego 1989 r., okres ten jest różny od okresu wskazanego na świadectwie z dnia 30 kwietnia 2012 r.

W pierwszym rzędzie Sąd ten podkreślił, iż przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy, lecz należy ustalić, jakie prace wnioskodawca rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03, publik. OSNP 2004/22/392).

W ocenie Sądu I instancji fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (w szczególności w świadectwie pracy z dnia 10 maja 1990 roku oraz w aktach osobowych ubezpieczonego). Niewątpliwie fakt ten został również potwierdzony zeznaniami świadka – współpracownika ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia – który zeznał, iż ubezpieczony przez sporny okres zatrudnienia w Stoczni im. (...) w G. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako ślusarz okrętowy na stanowiskach na statkach, pochylniach lub dokach. Nigdy nie wykonywał innych prac, w szczególności nie pracował jako ślusarz narzędziowy.

Zdaniem tego Sądu, przesłuchany w sprawie świadek posiada odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, był zatrudniony razem z nim mniej więcej w tym samym okresie czasu, w tym samym zakładzie pracy. Brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować jego wiarygodność.

Sąd Okręgowy zaznaczył w tym miejscu także, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach określające stanowisko pracy,

ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności.

W ocenie tego Sądu ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku w trybie art. 184 ustawy emerytalnej, ponieważ osiągnął 60 rok życia, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostawał w stosunku pracy, a także na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, biorąc pod uwagę cały okres zatrudnienia wnioskodawcy w Stoczni im. (...) w G..

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy wykonywał pracę ślusarza okrętowego, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa pod poz. 90 pkt 66, 68 działu III wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Reasumując, Sąd ten stwierdził, iż ubezpieczony przedstawił dostateczne dowody dla wykazania, iż przez okres ponad 15 lat pracował on w warunkach szczególnych wykonując pracę bezpośrednio przy budowie statków na pochylniach, dokach, czy nabrzeżach w szczególnie uciążliwych warunkach panujących na terenie stoczni.

Wywodził dalej, że wnioskodawca bezspornie spełnia pozostałe przesłanki nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku przewidziane w treści przepisu art. 32 ustawy emerytalnej, a zatem zaskarżona decyzja odmawiająca przyznania takiego świadczenia była wadliwa i jako taka nie może się ostać.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, na mocy art. 477 (14) § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd ten orzekł w pkt II sentencji wyroku, mając na uwadze treść art. 98 § 1 k.p.c. oraz treść § 2 ust. 1, § 4 ust. 1, § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych i spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do emerytury,

2) naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej m.in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie, powołał treść przepisów: art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, jak również § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego oraz wskazał, że kwestionuje, iż odwołujący pracował w spornym okresie, tj. od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. na stanowisku pracy w warunkach szkodliwych, a także że praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze w warunkach szkodliwych - zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji.

Ponadto, mając na uwadze akta osobowe J. B., organ ten zakwestionował wiarygodność zeznań świadka występującego w sprawie, który potwierdza, iż wnioskodawca w spornym okresie czasu stale i pełnym wymiarze czasu pracy pracował

na stanowisku ślusarza okrętowego. Stwierdził bowiem, że z akt sprawy wynika, iż wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza narzędziowego.

Akta osobowe, tj. karta choroby wskazują ponadto, że ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresach: od dnia 12 maja 1989 r. do dnia 09 czerwca 1989 r., od dnia 25 lipca 1989 r. do dnia 07 sierpnia 1989 r., od dnia 08 września 1989 r. do dnia 24 września 1989 r., od dnia 25 września 1989 r. do dnia 19 października 1989 r., od dnia 20 października 1989 r. do dnia 28 listopada 1989 r., od dnia 29 listopada 1989 r. do dnia 14 grudnia 1989 r., od dnia 15 grudnia 1989 r. do dnia 16 stycznia 1990 r., od dnia 17 stycznia 1990 r. do dnia 28 lutego 1990 r., od dnia 01 marca 1990 r. do dnia 28 marca 1990 r., od dnia 29 marca 1990 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r.

Natomiast w okresach: 29 marca 1989 r., 06 kwietnia 1989 r., 13 kwietnia 1989 r., 21 czerwca 1989 r., 26 czerwca 1989 r. oraz od dnia 10 lipca 1989 r. do dnia 31 lipca 1989 r. korzystał z urlopu.

Z akt sprawy wynika również, iż Stocznia (pismo z dnia 10 maja 1990 r.) rozwiązała z ubezpieczonym umowę o pracę z powodu wyczerpania okresu zasiłkowego. Z zawiadomienia z dnia 24 kwietnia 1990 r. wynika, iż okres zasiłkowy został wyczerpany w dniu 20 kwietnia 1990 r. Zatem świadek nie mógł widzieć wnioskodawcy pracującego przez cały sporny okres w charakterze ślusarza okrętowego.

Poza tym z akt sprawy wynika, iż wnioskodawca w spornym okresie czasu pracował na wydziale K-3, a nie jak ustalił sąd wydziale TG.

Ponadto w aktach osobowych sprawy znajduje się pismo Stoczni z dnia 20 lutego 1989 r., z którego wynika, iż wnioskodawca ze względu na stan zdrowia jest odsunięty od pracy w zawodzie i od dnia 13 lutego 1989 r. zostaje przeniesiony na stanowisko ślusarza narzędziowego. Jak wynika z akt osobowych sprawy Zakładowy Zespół ds. (...) decyzją z dnia 16 lutego 1989 r. odsunął wnioskodawcę na okres 6 miesięcy od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 13 sierpnia 1989 r. od pracy dotychczasowej i orzekł poddanie ubezpieczonego rehabilitacji, orzekł iż są przeciwwskazane prace na jednostce. Z kolei ze skierowania do pracy z dnia 31 stycznia 1989 r. wynika, iż wnioskodawca od dnia 03 lutego 1989 r. został skierowany do wykonywania prac lżejszych, pomocniczych na K-3.

W aktach osobowych znajdują się angaże: z dnia 25 kwietnia 1990 r. dotyczący zmiany stawek na stanowisku „ślusarza narzędziowego” od dnia 01 kwietnia 1990 r., a także angaże: z dnia 10 maja 1989 r., z dnia 25 sierpnia 1989 r., z dnia 16 listopada 1989 r. i z dnia 11 stycznia 1990 r. również dotyczące zmiany stawek na stanowisku „ślusarza narzędziowego”, a nie ślusarza okrętowego.

Apelujący wskazał, że dokumenty zawarte w aktach osobowych nie potwierdzają zatem wykonywania przez wnioskodawcę w okresie od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. pracy na stanowisku ślusarza okrętowego, a jedynie na stanowisku ślusarza narzędziowego.

Zgodnie natomiast z przepisami resortowymi, tj. załącznikiem nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (...) - wykaz A, dział III, poz. 90 brak jest wymienionego stanowiska ślusarza narzędziowego jako stanowiska pracy wykonywanego w warunkach szczególnych.

Ponadto skarżący podniósł, że pracodawca ubezpieczonego, który znał charakter wykonywanej przez niego pracy, wystawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z pominięciem spornego okresu pracy jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego brak jest podstaw, aby stwierdzić, iż ubezpieczony w spornym okresie, tj. od dnia 12 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace w warunkach szczególnych na stanowisku ślusarza okrętowego.

W ocenie organu rentowego ubezpieczony nie udowodnił wykonywania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a zatem nie spełnia przesłanek wynikających z treści art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej.

W konkluzji apelacji organ ten wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Pismem procesowym z dnia 16 kwietnia 2013 r., w odpowiedzi na apelację organu rentowego, J. B. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od tego organu na rzecz odwołującego się kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Z treści apelacji wynika zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę przez Sąd I instancji przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, że J. B. w dniu 01 stycznia 1999 r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik. LEX 174185).

W ocenie Sądu II instancji apelujący zdołał wykazać wadliwość rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy kwestii spełniania przez J. B., wynikających z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm., nazywanego dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego), jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy kwestionuje spełnianie przez wnioskodawcę przesłankę w postaci osiągnięcia w dniu wejścia ustawy emerytalnej w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r., wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej).

Ocena kwestii spełniania tej przesłanki zależy od odpowiedzi na pytanie, czy sporny okres zatrudnienia J. B. w Stoczni im. (...) Przedsiębiorstwie Państwowym w G. od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. podlega zaliczeniu do wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W myśl § 10 ust. 1 pkt 2, obowiązującego od dnia 23 listopada 2011 r., rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku m.in. dokumenty stwierdzające okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W aktach organu rentowego znajduje się „świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” ze Stoczni (...) S.A. w G. z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k. 5 akt em. ZUS t. III), w którym stwierdzono, że J. B. zatrudniony w tym zakładzie pracy w okresie od dnia 11 stycznia 1975 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. w okresach: od dnia 08 maja 1975 r. do dnia 31 maja 1985 r., od dnia 01 września 1985 r. do dnia 12 stycznia 1986 r. i od dnia 01 lipca 1986 r. do dnia 12 lutego 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace, o których mowa w poz. 90, działu III, wykazu A rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego na stanowisku spawacza elektrycznego ręcznego wymienionego w pkt 37, poz. 90, działu III, załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM Nr 1-3, poz. 1, nazywanego dalej zarządzeniem resortowym).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela zapatrywanie, zgodnie z którym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (por. wyrok S.N. z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie I UK 24/09, publik. LEX nr 518067).

Tym samym treść świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach podlega weryfikacji zarówno w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym, jak i w toku postępowania sądowego przed sądami ubezpieczeń społecznych.

Podkreślenia wymaga, że w sądowym postępowaniu odwoławczym fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, a do sądu należy ocena ich wiarygodności (por. wyrok S.N. z dnia 02 lutego 1996 r. w sprawie II URN 3/95, publik. LEX nr 24774).

W związku z powyższym ubezpieczony ma szerokie możliwości udowodnienia faktu świadczenia pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie zatrudnienia, przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych.

Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji jednego z wykazów, stanowiących załączniki do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego (por. wyrok S.N. z dnia 01 czerwca 2010 r. w sprawie II UK 21/10, publik. LEX nr 619638).

Z treści przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego wynika zaś, że do zaliczenia okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do okresów pracy uzasadniających prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu konieczne jest, aby praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Dla zaliczenia spornego okresu zatrudnienia w Stoczni im. (...) Przedsiębiorstwa Państwowego w G. niezbędne jest zatem ustalenie, że w tym okresie J. B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach, o których mowa w wykazach A lub B, stanowiących załączniki do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

W ocenie Sądu II instancji J. B. w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody nie zdołał wykazać, że w okresie od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Wprawdzie w oparciu o treść dokumentów zawartych w aktach osobowych (koperta k. 54 akt sprawy) Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że w spornym okresie wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza narzędziowego (jakkolwiek błędnie przyjął jako datę początkową dzień 12 lutego 1989 r.), lecz niezasadnie uznał, że zeznania świadka P. K. (k. 63-64 akt sprawy) dają miarodajną podstawę do stwierdzenia, że w okresie tym ubezpieczony faktycznie wykonywał prace ślusarza okrętowego na wydziale TG.

Podzielić w tym miejscu należy stanowisko, zgodnie z którym prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw podkreśla się, że już tylko zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 20 września 2012 r. w sprawie III AUa 374/12, publik. LEX nr 1223476 oraz powołane w uzasadnieniu wyroki S.A. we Wrocławiu: z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie III AUa 1482/11, publik. LEX nr 1110006 i z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie III AUa 1734/11, publik. LEX nr 1129735).

Sąd Apelacyjny zauważa, że zeznania świadka P. K. (k. 63-64 akt sprawy), który wskazywał, że w spornym okresie zatrudnienia J. B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ślusarza okrętowego nie znajdują oparcia w treści dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy (koperta k. 54 akt sprawy).

Po pierwsze z treści dokumentów zawartych w aktach osobowych, a w szczególności: świadectwa pracy z dnia 10 maja 1990 r., angaży: z dnia 20 lutego 1989 r., z dnia 01 maja 1989 r., z dnia 10 maja 1989 r., z dnia 25 sierpnia 1989 r., z dnia 16 listopada 1989 r., z dnia 11 stycznia 1990 r. i z dnia 25 kwietnia 1990 r., karty obiegowej zwolnienia, zawiadomienia o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 1990 r., karty osobowej pracownika i decyzji Zakładowego Zespołu d/s (...) (wszystkie dokumenty koperta k. 54 akt sprawy) wynika, że w okresie od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza narzędziowego, a nie ślusarza okrętowego w wydziale K-3.

Szczególne podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w świetle treści dokumentów w postaci: decyzji Zakładowego Zespołu d/s (...) oraz angaży z dnia 20 lutego 1990 r. (wszystkie dokumenty koperta k. 54 akt sprawy), ze względu na stan zdrowia potwierdzony badaniami lekarskimi, Zakładowy Zespół d/s (...) decyzją z dnia 16 lutego 1989 r. odsunął ubezpieczonego na okres 6 miesięcy, tj. od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 13 sierpnia 1989 r. od dotychczas

wykonywanej pracy w zawodzie spawacza elektrycznego ręcznego na wydziale K-3 i przeniósł do wydziału K-3 na stanowisko ślusarz narzędziowy.

Ponadto treść dokumentu w postaci karty choroby (akta osobowe koperta k. 54 akt sprawy) wskazuje, że w okresach: od dnia 12 maja 1989 r. do dnia 24 maja 1989 r., od dnia 25 maja 1989 r. do dnia 09 czerwca 1989 r., od dnia 25 lipca 1989 r. do dnia 07 sierpnia 1989 roku, od dnia 08 sierpnia 1989 r. do dnia 07 września 1989 r., od dnia 08 września 1989 r. do dnia 24 września 1989 r., od dnia 25 września 1989 r. do dnia 19 października 1989 r., od dnia 20 października 1989 r. do dnia 28 listopada 1989 r., od dnia 29 listopada 1989 r. do dnia 14 grudnia 1989 r., od dnia 15 grudnia 1989 r. do dnia 16 stycznia 1990 r., od dnia 17 stycznia 1990 r. do dnia 28 lutego 1990 r., od dnia 01 marca 1990 r. do dnia 28 marca 1990 r. i od dnia 19 marca 1990 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. J. B. był niezdolny do pracy z powodu choroby.

Z treści dokumentów w postaci: zawiadomienia o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 1990 r., oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z dnia 10 maja 1990 r. i świadectwa pracy z dnia 10 maja 1990 r. (wszystkie dokumenty koperta k. 54 akt sprawy) wynika, że ubezpieczony z dniem 20 kwietnia 1990 r. wyczerpał 9 miesięczny okres pobierania zasiłku chorobowego (został zaliczony do III grupy inwalidów), w związku z czym 20 kwietnia 1990 r. rozwiązano z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 k.p.

Zasadnie zatem apelujący podnosi, że świadek P. K. nie mógł widzieć wnioskodawcy pracującego przez cały sporny okres w charakterze ślusarza okrętowego. Powyższe okoliczności podważają zatem wiarygodność zeznań świadka P. K. w zakresie, w jakim podał (k. 63-64 akt sprawy), że w okresie 1989-1990 pracowali z ubezpieczonym na wydziale TG jako ślusarze okrętowi.

Na uwzględnienie zasługują natomiast zeznania tego świadka w tej części, w jakiej wskazał (k. 63-64 akt sprawy), że ślusarze remontowi w odróżnieniu od ślusarzy okrętowych nie wykonywali pracy na statkach pochylniach, dokach i przy nabrzeżach, lecz w wydzielonym pomieszczeniu i zajmowali się naprawą narzędzi używanych przy budowie statków.

Uwadze Sądu II instancji nie uszła również okoliczność, że na podstawie decyzji Zakładowego Zespołu ds. (...) z dnia 07 stycznia 1986 r. na okres od dnia 13 stycznia 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1986 r. zatrudniono J. B. na stanowisku ślusarza remontowego w wydziale TG-1 do wykonywania prac ślusarskich na warsztacie, ze względu na stan jego zdrowia potwierdzony badaniami lekarskimi (akta osobowe koperta k. 54 akt sprawy).

Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, czy centralny związek spółdzielczy, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może – w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych – stanowić negatywną przesłankę dowodową (por. wyrok S.N. z dnia 16 listopada 2010 r. w sprawie I UK 124/10, publik. LEX nr 707404).

W przypadku ustalenia, że stanowisko pracy wnioskodawcy widniejące na dokumentach dotyczących spornego okresu zatrudnienia, widnieje w wykazie stanowiącym załącznik do właściwego zarządzenia resortowego, zachodziłoby zatem domniemanie faktyczne, że w okresie zatrudnienia na tym stanowisku wykonywał on pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zauważa, że ani stanowisko pracy „ślusarz narzędziowy”, ani stanowisko „ślusarz remontowy” nie są wymienione w poz. 90 „Prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach”, działu III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, wykazu A stanowisk pracy, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia resortowego (jakkolwiek w pkt 47 wymieniono zbliżone do „ślusarza remontowego” pod względem nazwy stanowisko „ślusarz-mechanik remontowy”).

Tym samym w odniesieniu do okresów zatrudnienia J. B. na stanowiskach: ślusarza remontowego od dnia 13 stycznia 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1986 r. i ślusarza narzędziowego od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 20 kwietnia 1990 r. nie zachodzi domniemanie faktyczne, że wykonywał on prace w szczególnych warunkach.

Na marginesie dodać należy, że zarządzenie nr 24 Ministra Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej (Dz. Urz. (...) z dnia 22 listopada 1983 r. Nr 3, poz. 26) nie znajduje zastosowania, ponieważ Stocznia im. (...) Przedsiębiorstwo Państwowe w G. nie była morską stoczną remontową, a zatem nie podlegała ministrowi – kierownikowi (...), co wynika z treści art. 2 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 03 lipca 1981 r. o utworzeniu Urzędu Gospodarki Morskiej (Dz. U. z 1981 r. Nr 17, poz. 81).

Ponieważ w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów w okresach tych wnioskodawca nie wykonywał prac bezpośrednio przy budowie lub remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach, a zatem, wbrew stanowisku Sądu I instancji, brak jest podstaw do przyjęcia, że wykonywał prace, o których mowa w poz. 90, działu III, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Ubezpieczony nie zdołał zatem podważyć w tym zakresie treści „świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” ze Stoczni (...) S.A. w G. z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k. 5 akt em. ZUS t. III).

Do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę. (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Zgodnie zatem z zasadą kontrydiktoryjności, znajdującą wyraz w treści art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., to na J. B. spoczywa w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania faktu wykonywania, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującego na danym stanowisku, prac w szczególnych warunkach w spornym okresie jego zatrudnienia, ponieważ to wnioskodawca z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci spełniania przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, a w szczególności przesłanki osiągnięcia w dniu wejścia ustawy emerytalnej w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r., wymaganego w przepisach dotychczasowych okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu II instancji ubezpieczony w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody nie zdołał wykazać, że w spornym okresie zatrudnienia wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Negatywnym tego następstwem procesowym jest nie udowodnienie przez niego, że na dzień 01 stycznia 1999 r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, tj. co najmniej 15 lat (art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego).

Tym samym zasadne jest przyjęcie, że J. B. nie spełnia, wynikającej z treści art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, przesłanki nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w postaci osiągnięcia na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. wymaganego w przepisach dotychczasowych okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a zatem brak jest podstaw prawnych do przyznania mu tego świadczenia.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznając, że przeprowadzone w przedmiotowej sprawie dowody dają podstawy do uznania, że wnioskodawca posiada na dzień 01 stycznia 1999 r. wymagany co najmniej 15 letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, dokonał nieprawidłowej, niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia

życiowego, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji nieprawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. Apelacja organu rentowego zdołała zatem podważyć ocenę dokonaną przez ten Sąd.

Tym samym za zasadne uznać należy, wynikające z treści apelacji (k. 75-78 akt sprawy), zarzuty: naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. i sprzeczności poczynionych ustaleń faktycznych ze gromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej poprzez jego niezastosowanie.

Stosownie do treści art. 386 § 1 k.p.c. w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka, co do istoty sprawy.

Mając na względzie powyższe, działając na mocy art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.